

Горски се роди негър във Фрийтаун, Сиера Леоне. Израсна в най-бедния квартал на една от най-бедните страни в света, където способността да продадеш веднага всичко, което попадне в ръцете ти, беше равностойна на оцеляване. Надцакването и надлъгването си имаха свои гъвкави, но железни правила и трябваше да можеш да разчиташ правилно картите на отсрещния, ранга му, възможностите му, влиянието. Всяко действие извън невидимата зона на баланса можеше да ти коства живота. Един мъж винаги трябваше да има в себе си някакви банкноти, които за нищо на света да не харчи, макар че това трудно се осъществяваше. Ако се появяха полицаи и те арестуваха, за каквото и да решат, че им е угодно, трябваше да можеш да ги подкупиш, иначе не е ясно кога и дали ще излезеш от ареста. Ако се махнеш от града и се отдадеш на земеделски живот в провинцията, щеше да попаднеш в реалността на хора, които произвеждаха какао цял живот, но никога за нищо друго нямаха време. Повечето дори не знаеха за какво служи какаото, защо се изнася в чужбина – и естествено – никога не бяха опитвали шоколад. На 25 Горски вече се чувстваше стар за улицата, където си изкарваше прехраната от малък. Беше все така беден, както и когато почна – преди повече от половин живот. Живееше в ламаринена, саморъчно скована къща. Единственото му богатство беше неголемият двор към нея, в който имаше чешма. Понякога успяваше да размени малко от своята вода за нещо за хапване или други дребни блага, но за това трябваше да използва целия си речник и богатство от актьорски похвати. И много време. Нелека задача, но пак по-приятна от работата в какаовите плантации, си мислеше той. Горски нямаше никаква идея за бъдеще. Остарееше ли, а и почнеха ли да го напускат телесните сили – тогава не му се мислеше каква мизерия го чака. Сега поне все още можеше да се бори за живота си.

И ето тоя ден

жената, с която живееше, излезе навън на двора. Беше толкова рано сутринта, че все още се чувстваше някаква прохлада. Переше малкото им дрехи, а Горски гледеше грациозните ѝ движения подпрян на стряхата над ниската входна врата. Тя сложи прането в стария им очукан метален леген, обърна се рязко с лице към Горски, тръгна към него, остави легена на земята, пред краката му. И почна да простира, като не преставаше да гледа към тъмната мъжка фигура на вратата на къщата. Преди да скрие съвсем лицата им с пространото пране, тя изстреля с каменно изражение:

- Ще имаш дете.

Горски престана да се почесва

и в следващия момент запя, заплака, затанцува и се разсмя едновременно.

Гледката, която представляваше точно сега, беше толкова покъртителна и мила, че жената също се разплака и също се разсмя неудържимо.

Запрегръщаха се и се понесоха из целия двор в безумен ритъм,

а слънцето тъкмо ги погалваше с първите си лъчи

и сенките им бяха много-много дълги.

Някои съседни надникнаха да видят какво се случва.

Жената щеше винаги да си спомня това утро. Най-хубавият ден в живота ѝ.

И щеше после често да разказва на сина си колко много, много го е обичал баща му.